

4 ข้อเสนอสำหรับปี 2018

สุขยินดีที่ไม่เหือดหาย

เมื่อปีที่แล้วมีหญิงสาวที่ป่วยมากคนหนึ่งพูดกับข้าพเจ้าว่า “ลูกรักชีวิต” ข้าพเจ้ายังคงซาบซึ้งใจกับความ สุขภายในที่เปี่ยมล้นของเธอแม้ว่ากำลังป่วยหนัก รู้สึกตื่นตันใจไม่ใช่แค่จากคำพูดของเธอเท่านั้น แต่จากการแสดงออกที่งดงามบนใบหน้าของเธอด้วย

แล้วเราจะพูดเกี่ยวกับความสุขยินดีของเด็กๆ อย่างไรกันดี เมื่อไม่นานนี้ข้าพเจ้าได้เห็นชีวิตเด็ก ๆ บาง คนในแอฟริกาแม้พวกเขาจะอยู่ในค่ายอพยพที่เต็มไปด้วยเรื่องราวโศกนาฏกรรมมากมายจนทำให้ชีวิต ของพวกเขาต้องแตกสลาย แต่พวกเขาใช้พลังที่มีร่วมกันเปลี่ยนแปลงชีวิตแตกสลายนั้นให้กลายเป็น ต้นกล้าในเรือนเพาะชำที่เปี่ยมด้วยคำปฏิญาณ หากพวกเขาได้รู้ว่าพลังของพวกเขาได้ช่วยพวกเราให้ ยังคงมีความหวังอยู่ มากขนาดไหน! ความสุขที่มีชีวิตชีวาของพวกเขาคงจะเปล่งประกายยิ่งขึ้น

ดังนั้น ตลอดปี 2018 พวกเราจะรู้แจ้งเห็นจริงดังตัวอย่างเหล่านี้ได้ ด้วยการรำพึงไตร่ตรองเกี่ยวกับ ความสุขยินดี ซึ่งเป็นหนึ่งในจิตตารมณ์ 3 ประการ—ความเรียบง่าย และความเมตตา—ที่ภราดา โรเจอร์ได้ให้ไว้เพื่อเป็นหัวใจของชีวิตหมู่คณะของพวกเราที่เทเซ

*****

ข้าพเจ้าพร้อมกับภราดากลุ่มหนึ่งได้ไปที่จูบาและรุมเบ็คในประเทศซูดานใต้ แล้วเดินทางไปที่เมือง คาร์ทุมเมืองหลวงของซูดาน เพื่อเข้าใจสถานการณ์ของสองประเทศนี้ให้ดีขึ้น และเพื่อภาวนาเคียงข้าง หญิงและชายผู้อยู่ท่ามกลางผู้ที่ทุกข์ยากลำบากที่สุดในสมัยของเรา

พวกเราได้ไปเยี่ยมโบสถ์ต่างๆ และเห็นงานของพวกเขา ตั้งแต่การสอน งานสร้างการร่วมเป็นหนึ่งในเดียว งานด้านการดูแลคนเจ็บป่วยและคนที่ถูกกีดกัน เราได้เข้าไปในค่ายของผู้พลัดถิ่น พบเห็นเด็กๆ มาก มายที่สูญเสียพ่อแม่จากเหตุโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้น

ข้าพเจ้าประทับใจมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบรรดาสตรีที่เป็นมารดาซึ่งส่วนใหญ่ยังสาวๆ แต่ต้องแบก รับความทุกข์ทรมานแสนสาหัสอันเกิดจากการใช้ความรุนแรง หลายคนต้องหลบหนีออกจากบ้านอย่าง เร่งรีบ กระนั้น พวกเธอยังคงทำหน้าที่ดูแลชีวิตอื่นๆ ด้วย ความกล้าหาญและความหวังของพวกเธอช่าง ไม่ธรรมดาจริงๆ

การเยี่ยมชมครั้งนั้นยังทำให้เราใกล้ชิดกับผู้สืบทอดกัน จากประเทศชูดานที่เราเคยให้การต้อนรับในเทศะ
เมื่อกว่าสองปีมาแล้ว

ก่อนหน้านี้ ข้าพเจ้ากับภราดาอีกสองคนอยู่ในอียิปต์เป็นเวลา 5 วันในโอกาสงานชุมนุมคนหนุ่มสาว ณ
หมู่คณะนาโพร่า ซึ่งได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี 1999 โดยพระสังฆราชนิกายออร์ทอด็อกคอปติก เราใช้เวลาใน
การภาวนา ในการรู้จักซึ่งกัน เรียนรู้ และเข้าใจธรรมเนียมประเพณีที่อุดมและยาวนานของพระศาสน
จักรในอียิปต์ งานชุมนุมนี้มีผู้เข้าร่วม 100 คนจากยุโรป อเมริกาเหนือ เอธิโอเปีย เลบานอน อัลจีเรีย
และอิรัก พวกเขาได้รับการต้อนรับจากคอปติกหนุ่มสาวร่วมร้อยซึ่งมาจากไคโร อเล็กซานเดรีย และ
อียิปต์ตอนเหนือ

มรดกของมรดกสักขีแห่งพระศาสนจักรคอปติก และรากของการเป็นฤๅษีนักพรตซึ่งเรียกร้องให้มีชีวิตที่
เรียบง่ายอย่างไม่หยุดหย่อน ดึงดูดความสนใจของพวกเราเป็นพิเศษ ข้าพเจ้าและภราดาได้รับการ
ต้อนรับอย่างอบอุ่นจากพระสันตะปาปาทาวาดรอส ที่ 2 ประมุขแห่งพระศาสนจักรออร์ทอด็อกคอปติก

*****

ช่วงที่กลับจากแอฟริกา พวกเราได้พบกับตัวเองว่า ผู้คนช่างให้ความสนใจน้อยนิดกับเสียงเพรียกของ
บรรดาผู้อยู่ในการทดลองอันเจ็บปวดเช่นนั้น ไม่ว่าพวกเขาจะอยู่ใกล้หรือไกลจากพวกเรา เสียงของ
พวกเขาราวกับหายวับไปในความว่างเปล่า ฉะนั้น แค้ได้ยินผ่านทางสื่อคงไม่พอ แล้วเราจะตอบต่อ
เสียงร้องเหล่านั้นในชีวิตของเราอย่างไรบ้าง?

ข้อเสนอต่อไปนี้เป็นแนวทางสำหรับปี 2018 เพื่อจุดประกายการเป็นส่วนหนึ่งของคำถามเบื้องต้นนี้

f. Alois

(ภราดา อลูยส์)

จุดลึกลงในพุน้ำแห่งความสุขยินดี

พระยาห์เวห์ตรัสว่า “เรารักท่านด้วยความรักนิรันดร์ ดังนั้นเราจึงมีความรักมั่นคงต่อท่านตลอดไป”
(เยเรมีย์ 31:3)

พระยาห์เวห์พระเจ้าของเจ้าทรงอยู่ในเจ้า ทรงพระอานุภาพและทรงช่วยให้รอดพ้น พระองค์จะทรง
ยินดีเพราะเจ้า จะทรงฟื้นฟูเจ้าด้วยความรัก จะทรงโห่ร้องด้วยความยินดีเพราะเจ้า (เศฟันยาห์ 3:17)

จงชื่นชมในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลาเถิด ข้าพเจ้าขออย่าอึกว่า จงชื่นชมเถิด (ฟิลิปปี 4:4)

ทุกเย็นวันเสาร์ ในโบสถ์ที่เทเซสว่างไสวด้วยเทียนเล็กๆ ที่ทุกคนถืออยู่ในมือ ทำไมจึงทำให้เกิด
บรรยากาศของการเฉลิมฉลอง? นั่นก็เพราะการกลับคืนพระชนมชีพของพระคริสตเจ้าเป็นเหมือนความ
สว่างในใจของความเชื่อคริสตชน เป็นแหล่งเร้นลับแห่งความสุขยินดีที่ใจของเราซึ่งไม่สามารถจะเข้าใจ
ได้อย่างสมบูรณ์ การดื่มจากพุน้ำนี้ทำให้เรา “รับความสุขยินดีภายใน เพราะเรารู้ว่าในที่สุดแล้วการ
กลับคืนพระชนมชีพจะเป็นคำตอบสุดท้าย” (โอลิเวียร์ เคลเมนต์ – นักเทวศาสตร์ออร์ทอดอกซ์)

ความสุขยินดีมิได้เป็นความรู้สึกที่พองโต หรือเป็นความสุขส่วนตัวที่ตัดตัวเราออกจากผู้อื่น แต่เป็น
ความเงยบงกชที่เป็นประกันว่าชีวิตมีความหมาย

ความสุขยินดีแห่งพระวรสารมาจากความเชื่อวางใจว่าพระเจ้าทรงรักเรา แล้วทำให้เราไวต่อความทุกข์
ยากเดือดร้อนของผู้อื่นมากขึ้น ซึ่งไม่ใช่การแยกตัวเราให้ห่างออกจากสิ่งที่ทำลายต่างๆ เหล่านั้น

- ในความมั่นใจว่าเราเป็นของพระเจ้านั้น เบื้องต้นให้เราพบเจอความสุขยินดีของเราเสียก่อน คำภาวนาของนักบุญ นิโคลัสแห่งเฟลอ ผู้เป็นพยานถึงองค์พระคริสตเจ้าในศตวรรษที่ 15 สนับสนุนความคิดนี้ ท่านได้ภาวนาว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดขจัดสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าห่างไกลจากพระองค์ไปจากข้าพเจ้าเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดประทานแก่ข้าพเจ้าทุกสิ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าชิดสนิทกับพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า โปรดให้ข้าพเจ้าออกจากตัวเอง และมอบตัวตนทั้งสิ้นแด่พระองค์ ” (นักบุญนิโคลัส แห่ง เฟลอ)
- ความสุขยินดีของเราได้รับการหล่อเลี้ยงเมื่อเราภาวนาด้วยบทเพลงร่วมกัน ตามที่ภราดาโรเจอร์ได้เสนอไว้ “จงขับร้องเพลงถวายแด่พระเจ้าจนกว่าท่านจะพบความสุขสงบ และชื่นชมยินดี” การขับร้องร่วมกับคนอื่นๆ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ทั้งแบบส่วนตัวกับพระเจ้า และสร้างสัมพันธ์หนึ่งเดียวกับผู้อื่น ความสวยงามของสถานที่ภาวนา พิธีกรรม และบทเพลง นับว่าเป็นเครื่องหมายแห่งการกลับคืนชีพ การภาวนาร่วมกันสามารถปลุกสิ่งที่คริสตชนทางตะวันออกเรียกว่า “ความสุขยินดีแห่งสวรรค์ ณ แผ่นดิน” ขึ้นมา
- เช่นเดียวกัน เราสามารถค้นพบภาพสะท้อนความรักของพระเจ้าได้ในความสุขยินดีของมนุษย์ซึ่งถูกปลุกขึ้นโดยบทกลอน ดนตรี ขุมทรัพย์แห่งศิลปะ ความงามในสิ่งสร้างของพระเจ้า ความลึกซึ้งแห่งความรักและมิตรภาพ.....

ยินเสียงร้องของผู้เปราะบางที่สุด

โปรดทรงเงี่ยพระกรรณฟังข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าเรียกหาพระองค์ โปรดทรงตอบข้าพเจ้าโดยเร็วเถิด ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ไปจากข้าพเจ้า ยามข้าพเจ้าอยู่ในความทุกข์ยาก (สดุดี 102:2-3)

พระเยซูเจ้าทรงปลอบปล้ำพระทัยเดชะพระจิตเจ้า ตรัสว่า “ข้าแต่พระบิดาเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน ข้าพเจ้าสรรเสริญพระองค์ที่พระองค์ทรงปิดบังเรื่องเหล่านี้จากบรรดาผู้มีปรีชาและรอบรู้ แต่ทรงเปิดเผยแก่บรรดาผู้ต่ำต้อย ถูกแล้วพระบิดาเจ้าข้า พระองค์พอพระทัยเช่นนั้น (ลูกา 10:21)

อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะเมื่อต้อนรับแขกแปลกหน้า บางคนได้ต้อนรับทูตสวรรค์ โดยไม่รู้ตัว จงระลึกถึงผู้ที่ถูกจองจำประหนึ่งว่าท่านกำลังถูกจองจำร่วมกับเขาด้วย จงระลึกถึงผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะท่านก็มีร่างกายเช่นเดียวกัน (ฮีบรู 13:2-3)

ทำไมผู้คนจำนวนมากตกอยู่ในอาการท้อแท้มากมาย เป็นต้น—การถูกกีดกัน ความรุนแรง ความหิวโหย ความเจ็บป่วย ภัยพิบัติทางธรรมชาติ—และเสียงของพวกเขาไม่ค่อยมีใครได้ยิน?

เขาเหล่านั้นต้องการความช่วยเหลือทั้งเรื่อง—ที่פקอาศัย อาหาร การศึกษา อาชีพการงาน และการรักษาพยาบาล—กระนั้น มิตรภาพคือสิ่งที่สำคัญสำหรับพวกเขา ยิ่งกว่า เพราะการยอมรับความช่วยเหลือจากผู้อื่นอาจเป็นความอับอายสุดของพวกเขา การมีมิตรไมตรีต่อกันช่วยผูกสัมพันธ์ ผูกมัด สัมผัสจิตใจทั้งของผู้รับที่ขัดสนและของผู้ให้ซึ่งแสดงน้ำใจร่วมทุกข์ร่วมสุขเป็นหนึ่งเดียวกับพวกเขา

การได้ยินเสียงร้องของบุคคลที่มีบาดแผล การมองทะลุผ่านเข้าไปในดวงตาของพวกเขา การฟังหรือการสัมผัสผู้ทนต์ทุกข์ทรมาน คนชรา คนเจ็บป่วย คนถูกจองจำ คนไร้บ้าน คนพลัดถิ่น ... การพบปะพวกเขาด้วยตนเองเช่นนี้ทำให้เราค้นพบศักดิ์ศรีของเขา และทำให้เราสามารถรับบางสิ่งบางอย่างจากเขา เพราะแม้คนขัดสนที่สุดก็มีบางสิ่งให้ได้

คนที่เปราะบางที่สุดไม่สามารถมีส่วนร่วมในการสร้างสังคมแห่งความเป็นพี่เป็นน้องได้มากขึ้นหรือ? พวกเขาเผยให้เราเห็นความเปราะบางของเราเอง และเพราะสิ่งนี้จึงช่วยให้เรามีความเป็นมนุษย์มากยิ่งขึ้น

- เราไม่เคยลืมนำในการบังเกิดเป็นมนุษย์ พระเยซูคริสต์เจ้าทรงเป็นหนึ่งในเดียวกับมนุษย์ทุกคน พระองค์ประทับอยู่ในแต่ละคน โดยเฉพาะในผู้ที่ถูกทอดทิ้งมากที่สุด (ดู มธ. 25:40) เมื่อเราเข้าไปหาผู้ที่มีบาดแผลชีวิตเราก็เข้าไปใกล้องค์พระเยซูเจ้ามากขึ้น พระองค์เป็นผู้ขัดสนท่ามกลางผู้ขัดสน พวกเขาแนะนำเราเข้าชิดสนิทกับพระองค์ยิ่งขึ้น “จงอย่ากลัวที่จะมีส่วนร่วมในการถูกทดลองของผู้อื่น อย่ากลัวความทุกข์ทรมาน เพราะบ่อยครั้งที่ความสุขยินดีที่สมบูรณ์แบบในส่วนลึกที่สุดของเหตุการณ์เลวร้ายเหล่านั้นได้ช่วยให้เกิดสัมพันธภาพเป็นหนึ่งเดียวกับพระเยซูคริสต์เจ้า” (พระวินัยของเทเซ)
- โดยการพบปะกับพวกเขาด้วยตนเอง ช่วยให้พบวิธีช่วยเหลือคนที่ยากจนขัดสนโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน ให้ความเอาใจใส่ในการรับสิ่งที่พวกเขาปรารถนาจะแบ่งปันกับเรา ด้วยวิธีนี้เรายอมให้ใจเราเปิดกว้างขึ้น
- โลกของเราก็เปราะบางด้วยเช่นกัน โลกบาดเจ็บลึกมากขึ้นเรื่อยๆ จากมนุษย์ที่ใช้อย่างไม่ถูกต้อง เราจำเป็นต้องฟังเสียงร้องของโลก เราจำเป็นต้องดูแลรักษา เราควรเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของเรา ต่อสู้กับการทำลายที่ก้าวหน้าขึ้น

ร่วมส่วนในความเจ็บปวด และความทุกข์ยินดี

จงร่วมยินดีกับผู้ที่ยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ยืนไห้ (โรม 12:15)

ผู้เป็นทุกข์โศกเศร้า ย่อมเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับการปลอบโยน (มัทธิว 5:4)

อย่าเศร้าใจเลย เพราะความยินดีจากพระยาห์เวห์เป็นพลังของท่าน (เนหะมีห์ 8:10)

หลังการกลับคืนพระชนมชีพ พระเยซูเจ้ายังมีรอยตะปูที่ถูกตอกตรึงบนไม้กางเขน (ดู ยอห์น 20:24-29) นั่นคือการกลับคืนพระชนมชีพรวมกับการทุกข์ทรมานบนกางเขนไว้ด้วยกัน สำหรับเราผู้เดินตามรอยเท้าขององค์พระเยซู ความสุขยินดีกับความเจ็บปวดดำรงอยู่คู่กันได้ สองสิ่งนี้รวมเข้าด้วยกันและเอื้อหนุนกัน

ความสุขยินดีภายในไม่ทำให้ความเป็นหนึ่งเดียวกันกับผู้อื่นลดลง แต่หนุนนำกัน และเร่งให้เราให้ก้าวข้ามออกไปเพื่อร่วมทุกข์กับผู้ที่กำลังอยู่ในความยากลำบาก และทำให้ความพยายามอุทิศตนเองดำเนินต่อไปอย่างซื่อสัตย์

ในกลุ่มคนที่ได้รับสิทธิพิเศษซึ่งได้รับการเลี้ยงดูอย่างดี มีการศึกษาดี และได้รับการดูแลอย่างดี บางครั้งความสุขความชื่นชมยินดีก็เหือดหายไป เหมือนเป็นกลุ่มคนที่หมดเรี่ยวแรงและท้อแท้กับชีวิตที่น่าเบื่อของพวกเขา

การพบปะกับคนที่ยากจนขัดสนคนหนึ่ง สื่อความสุขความชื่นชมยินดีมาให้ได้ ดูเหมือนเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกัน บางทีมันอาจดูเหมือนเป็นเพียงการจุดประกายความสุขยินดีแต่ก็เป็นความสุขยินดีที่แท้จริง

- เราจำเป็นต้องจุดความกระหายหาความสุขความชื่นชมยินดีที่ยังรากลึกลงอยู่ในเราขึ้นใหม่เสมอ มนุษย์ถูกสร้างให้มีความสุขยินดี ไม่ใช่โศกเศร้า และความสุขยินดีก็มีไว้เพื่อเก็บไว้สำหรับตนเอง ผู้เดียว แต่เพื่อแบ่งปัน กระจายออกไป แฉกเช่นพระนางมารีย์หลังจากรับสารจากทูตสวรรค์ พระนางออกเดินทางไปเยี่ยมนางเอลิซาเบธญาติของพระนางและร่วมร้องเพลงสรรเสริญกับเธอ (ลูกา 1:39-56)
- เหมือนกับพระเยซูเจ้าผู้ทรงกันแสงกับการตายของลาซารัสเพื่อนของพระองค์ (ยอห์น 11:35) ให้เรากล้าที่จะร้องให้กับความทุกข์ยากของมนุษย์ เราสามารถนำผู้คนที่ทุกข์ยากไว้ในหัวใจของเราโดยการมอบถวายพวกเขาไว้ในพระหัตถ์พระเจ้า เราไม่ได้ละทิ้งพวกเขาไว้กับโชคชะตาที่มีด บอด และชะตากรรมที่ไร้ความปราณี แต่เรามอบถวายพวกเขาไว้กับพระเจ้าผู้ทรงเมตตาสงสาร ผู้ทรงรักมนุษย์ทุกคน
- ด้วยการมีทัศนคติที่ดีต่อการเปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับการอยู่เคียงข้างผู้ทุกข์ยากและร่วมร่ำไให้กับ พวกเขา นี้ จะช่วยเสริมกำลังใจให้เราที่มีความกล้าที่จะประณามความอยุติธรรม ปฏิเสธการข่มขู่ ทำลายชีวิต และแสวงหาทางออกที่ดีกว่า

ท่ามกลางกลุ่มคริสตชนต่างๆ จงสุขยินดีในพระพรของผู้อื่นเถิด

พระองค์ทรงเผยให้เราารู้พระประสงค์เร้นลับของพระองค์ ซึ่งพอพระทัยดำริไว้ล่วงหน้าในพระคริสตเจ้า พระองค์จะทรงกระทำตามแผนการนี้ เมื่อถึงเวลากำหนด โดยทรงนำทุกสิ่งทั้งที่อยู่บนสวรรค์ และบนแผ่นดิน ให้มารวมกันอยู่ใต้ปกครองของพระคริสตเจ้า พระประมุขแต่เพียงพระองค์เดียว (เอเฟซัส 1:9-10)

เป็นการดีและน่าชื่นชมอย่างยิ่ง ที่จะอยู่ร่วมกันฉันพี่น้อง (สดุดี 133:1)

พระเจ้าทรงส่งพระคริสต์มาในโลกเพื่อรวบรวมจักรวาล สิ่งสร้างทั้งปวงให้เป็นหนึ่งเดียว เพื่อรวมทุกสิ่งไว้ในพระองค์ พระเจ้าทรงส่งพระองค์มาเพื่อนำมนุษยชาติมารวมกันเป็นครอบครัวเดียว หญิงและชาย เด็กและคนชรา ผู้คนจากทุกพื้นเพ ทุกภาษา วัฒนธรรม และแม้แต่ชาติที่ต่อต้านกัน

หลายคนปรารถนาให้คริสตชนกลุ่มต่างๆ กลับมารวมเป็นหนึ่งเดียวกันด้วยสารแห่งสัมพันธภาพสากลที่พระคริสตเจ้าทรงนำมา ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีมานขวางกั้นเพราะความแตกแยกระหว่างพวกเขาอีกต่อไป มิควรหรือที่ความเป็นหนึ่งเดียวแบบพี่น้องชาย-หญิงนี้ จะเป็นเครื่องหมาย เป็นการลึ้มรสความเป็นหนึ่งเดียวล่วงหน้า และสันติภาพท่ามกลางมวลมนุษยชาติ?

- ในฐานะคริสตชนนิกายต่างๆ เราควรกล้าหันกลับไปหาพระคริสตเจ้าด้วยกัน โดยไม่ต้องรอให้เทวศาสตร์ของเรามีการปรับให้เข้ากันอย่างสมบูรณ์แบบเพื่อ “รวมเราให้อยู่ภายใต้หลังคาเดียวกัน” เราจงฟังคำเรียกร้องของพระสงฆ์อาสนิกพรตนิคายออร์ทอด็อกซ์ คอปติกท่านหนึ่งที่เขียนว่า “แก่นสำคัญยิ่งของความเชื่อคือพระคริสตเจ้า ไม่มีคำอธิบายใดสามารถให้คำจำกัดความนี้ได้ ดังนั้น จึงจำเป็นที่เราต้องเริ่มการเสวนาด้วยการต้อนรับพระคริสตเจ้า ผู้ทรงเป็นหนึ่ง ... เราต้องเริ่มโดยการดำเนินชีวิตร่วมกันด้วยแก่นของความเชื่อเดียว โดยไม่ต้องคอยให้ข้อตกลงในถ้อยคำของเนื้อหาบรรลุผลสำเร็จ เพราะแก่นของความเชื่อคือองค์พระคริสตเจ้าที่ตั้งอยู่บนความรัก และพระองค์เองทรงเป็นของขวัญและพระพรสำหรับพวกเรา” (คุณพ่อมัตตา เอล มัสกิน, 1919 – 2006)
- ในกระบวนการนี้เราสามารถเริ่มด้วยการขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับพระพรต่างๆ ที่อยู่ในผู้อื่น ในการไปเยี่ยมเยียนที่ลุนด์ (สวีเดน) โอกาสฉลองครบรอบ 500 ปีของการปฏิรูป พระสันตะปาปาฟรังซิสได้ทรงภาวนาว่า “ข้าแต่พระจิตเจ้า โปรดให้พวกเขาสนุกด้วยความสุขยินดีในพระพรที่มาสู่ศาสนจักรผ่านการปฏิรูปนี้” โดยแบบอย่างที่เราสร้างแรงบันดาลใจนี้ ขอให้เราใส่ใจยอมรับคุณค่าที่พระเจ้าประทานให้แก่พวกเขาขณะที่เราอาจไม่มี เราจะพยายามรับความแตกต่างของพวกเขาซึ่งช่วยให้เราสมบูรณ์ขึ้น รวมทั้งแง่มุมความคิดที่แยกเราออกจากกันได้หรือไม่? เราสามารถพบความสุขยินดีใหม่ในพระพรของผู้อื่นได้หรือไม่?